

Sygn. akt IV U 1325/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 grudnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Bogusław Łój

Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Dejewska vel Dej

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2019 r. w Zielonej Górze

sprawy z odwołania **M. B.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

z dnia 08.04.2019 r. znak (...) nr (...)

o umorzenie należności z funduszu alimentacyjnego

I. oddala odwołanie;

II. przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. K. P. z Kancelarii Radcy Prawnego w Z. kwotę 90 zł +VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu.

SSO Bogusław Łój

Sygn. akt IV U 1325/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 08.04.2019 r., nr (...), Likwidator Funduszu Alimentacyjnego Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. odmówił wnioskodawcy M. B. umorzenia należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego z tytułu wypłaty świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz 5% opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu w łącznej kwocie 14 343,10 zł.

W uzasadnieniu podano, że choć sytuacja materialna i zdrowotna wnioskodawcy jest trudna, wnioskodawca jest osobą w wieku aktywności zawodowej. Pomimo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności może wykonywać pracę według zaleceń lekarza medycyny pracy. Nie stwierdzono zatem okoliczności świadczących o tym, że wnioskodawca utracił możliwość zarobkowania, a co za tym idzie – spłaty należności wobec funduszu alimentacyjnego w likwidacji. Zgromadzony w sprawie materiał nie daje podstaw do przyjęcia, że długotrwała niewypłacalność wnioskodawcy jest wynikiem okoliczności o charakterze obiektywnym, niezależnych od sposobu postępowania wnioskodawcy.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca M. B. zarzucił, że decyzja jest stronnicza i wydana na podstawie nieprawdziwych dowodów. Wnioskodawca zakwestionował w całości wysokość jego zadłużenia. Podał, że wpłaty na alimenty były dokonywane dobrowolnie komornikowi lub w ramach zajęcia. Zwrócił też uwagę, że posiada orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, orzeczenie lekarskie o niezdolności do pracy oraz że ma prawo do zasiłku stałego z tytułu niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

W toku sprawy, precyzując swoje stanowisko, odwołujący się wniósł o umorzenie należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego, podtrzymując swoje stanowisko i dodatkowo zwracając uwagę na swoją złą sytuację materialną i życiową.

Sąd ustalił, co następuje.

Od kwietnia 1993 r. do kwietnia 2004 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wypłacał w zastępstwie wnioskodawcy M. B. (data urodzenia: 06.02.1963 r.) świadczenia alimentacyjne na rzecz J. B..

Z tytułu wypłaty świadczeń alimentacyjnych wnioskodawca posiada zadłużenie wobec likwidowanego funduszu alimentacyjnego w kwocie 14 343,10 zł.

dowód: akta organu rentowego

Odwołujący się wnioskiem z 28.07.2014 r. wniósł o umorzenie zaległości wobec likwidowanego funduszu alimentacyjnego. Saldo zaległości na dzień złożenia wniosku – należność główna łącznie z 5% opłatą na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu – wynosiło 14 375,14 zł.

Decyzją z 25.09.2014 r., nr (...), odmówiono wnioskodawcy umorzenia należności z tytułu wypłaty świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz 5% opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu, w łącznej kwocie 14 375,14 zł.

Wnioskodawca złożył odwołanie od ww. decyzji do Sądu Okręgowego w Zielonej Górze, który wyrokiem z 17.11.2015 r., sygn. akt IV U 2033/14, oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił wówczas, że wnioskodawca prowadzi jednoosobowe gospodarstwo domowe. Nie ma stałego źródła dochodu. Ma trójkę dorosłych dzieci, z którymi nie utrzymuje kontaktu z powodu konfliktów. Najmłodsza córka, D. B., urodzona w (...) r., wyprowadziła się od wnioskodawcy latem 2013 roku.

Wnioskodawca utrzymuje się z pomocy finansowanej przez Ośrodek Pomocy Społecznej we W. w formie zasiłków okresowych i celowych (program pomocy państwa w zakresie dożywiania).

Jest osobą nieaktywną zawodowo. Był zarejestrowany jako bezrobotny w latach 1991-1995 i od 1999 r. do 20.06.2001 r. Z dniem 21.06.2001 r. został wyłączony z ewidencji osób bezrobotnych z powodu posiadania gospodarstwa rolnego o powierzchni powyżej 2 ha przeliczeniowych.

Od 23.06.2004 r. wnioskodawca dzierżawił grunt rolny, o powierzchni 1,89 ha, na którym uprawiał głównie zboże. Uprawy zaprzestał ze względu na brak zgody właściciela gruntu. Umowa dzierżawy była zawarta na 10 lat. Obecnie nie posiada zaległości z tytułu opłat czynszu.

Wnioskodawca był objęty ubezpieczeniem społecznym rolników od 25.05.2001 r. do 28.06.2014 r. Zadłużenie z tytułu składek za okres czerwiec 2011-czerwiec 2014, na kwotę 3 450,60 zł, zostało objęte dwoma układami ratalnymi. Układy są spłacane systematycznie i terminowo w kwocie po 99 zł miesięcznie.

Od 22.07.2014 r. wnioskodawca ponownie został zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy we W., jako bezrobotny, bez prawa do zasiłku.

Wyrokiem z 25.02.2014 r. Sąd Rejonowy w Nowej Soli, VIII Zamiejscowy Wydział Rodzinny i Nieletnich z siedzibą we Wschowie zasądził od wnioskodawcy na rzecz jego córki D. B. alimenty w kwocie 200 zł miesięcznie.

Alimentów wnioskodawca nie płaci, mimo wszczętej w maju 2014 r., egzekucji komorniczej.

Wnioskodawca mieszka w lokalu komunalnym, co do którego umowę najmu wypowiedziano mu ze skutkiem na koniec lipca 2014 r.

25.06.2014 r. wnioskodawca zawarł z gminą umowę o odpracowanie zadłużenia z tytułu czynszu najmu lokalu (spłata zadłużenia w formie świadczenia rzeczowego) i spłacił je w sierpniu 2014 r. 21.08.2014 r. zawarł umowę o odpracowanie zadłużenia za kolejne 2 miesiące (do sierpnia 2014 r.). Od września 2014 r. regularnie uiszcza opłatę za bezumowne korzystanie z lokalu w wysokości dotychczasowego czynszu (na poziomie do 150 zł miesięcznie).

Wnioskodawca cierpi na przewlekły zespół bólowy kręgosłupa na tle dyskopatii. Ma nadwagę i nadciśnienie. W związku z dolegliwościami kręgosłupa w 2014 r. odbył trzy wizyty u lekarza rodzinnego – dwie w czerwcu i jedną w październiku. W 2015 r. nie był u lekarza rodzinnego.

Sąd Okręgowy oddalił odwołanie, gdyż stwierdził, że zaskarżoną decyzją trafnie oceniono sytuację osobistą wnioskodawcy i słusznie uznano, że nie zachodzą w jego przypadku przesłanki do umorzenia zadłużenia wobec funduszu alimentacyjnego.

okoliczności znane sądowi z urzędu na podstawie akt sprawy o sygn. IV U

2033/14

Kolejny wniosek o umorzenie zaległości wobec likwidowanego funduszu alimentacyjnego odwołujący się złożył 28.02.2018 r.

Saldo zaległości na dzień złożenia wniosku – należność główna łącznie z 5% opłatą na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu – wynosiło 14 343,10 zł.

Decyzją z 12.04.2018 r., nr (...), odmówiono wnioskodawcy umorzenia należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego z tytułu wypłaty świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz 5% opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu, w łącznej kwocie 14 343,10 zł.

Odwołanie złożone od powyższej decyzji przez wnioskodawcę zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z 29.11.2018 r., sygn. akt IV U 834/18.

W powyższej sprawie Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca prowadzi jednoosobowe gospodarstwo domowe. Nie ma stałego źródła dochodu.

Wnioskodawca utrzymuje się z pomocy finansowanej przez Ośrodek Pomocy Społecznej we W. w formie zasiłków okresowych i celowych. Wnioskodawca nie korzysta z innych form pomocy. Nie pomaga mu nikt z rodziny.

W lutym 2018 r. wnioskodawca otrzymał pomoc w formie zasiłku celowego na zakup leków w wysokości 202,48 zł.

W okresie od 01.01.2018 r. do 31.03.2018 r. wnioskodawca otrzymał pomoc w formie zasiłku okresowego z powodu bezrobocia w wysokości 317 zł.

W okresie od 01.02.2018 r. do 28.02.2018 r. wnioskodawca otrzymał pomoc w formie zasiłku celowego na zakup artykułów żywnościowych w wysokości 200 zł.

W lutym 2018 r. wnioskodawca otrzymał zasiłek celowy na dofinansowanie do opłat za czynsz mieszkaniowy w wysokości 100 zł.

Wnioskodawca ponosi opłatę za czynsz w wysokości 142 zł miesięcznie, opłaty eksploatacyjne w wysokości 248,19 zł miesięcznie oraz koszty leczenia w kwocie 202,48 zł miesięcznie.

Wnioskodawca obecnie jest osobą nieaktywną zawodowo. Posiada wykształcenie zawodowe mechanika urządzeń i maszyn rolniczych. W wyuczonym zawodzie pracował jedynie przez około 2 lata w kopalni. Wnioskodawca podejmował się różnych prac, m.in. na stanowisku kierowcy, magazyniera, a także w lesie.

Od 1991 r. do 2001 r. wnioskodawca był bezrobotny. Utrzymywał się wówczas z prac dorywczych.

W latach 2001-2014 był rolnikiem i dzierżawił ziemię. Ziemia pod uprawę znajdowała się 6 km od miejsca zamieszkania wnioskodawcy. Prowadzona przez odwołującego działalność rolnicza związana z uprawami przynosiła mu dochody, które wystarczały na utrzymanie. Wnioskodawca zaprzestał upraw ze względu na zmianę właściciela dzierżawionej ziemi i brak jego zgody na przedłużenie umowy dzierżawy.

Od 22.07.2014 r. wnioskodawca został zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy we W. jako bezrobotny, bez prawa do zasiłku. Od tego czasu podejmował jedynie prace dorywcze. W styczniu 2016 r. ze względu na pogorszenie się stanu zdrowia wnioskodawca zaprzestał poszukiwania zatrudnienia.

Wnioskodawca cierpi na przewlekły zespół bólowy kręgosłupa na tle dyskopatii. Ma nadwagę i nadciśnienie. W związku z dolegliwościami kręgosłupa w 2014 r. odbył trzy wizyty u lekarza rodzinnego – dwie w czerwcu i jedną w październiku. Również w 2015 r. odbył jedną wizytę u lekarza rodzinnego.

14.01.2016 r. wnioskodawca otrzymał pierwsze skierowanie do Szpitala (...) na Oddział Chorób Wewnętrznych ze względu na rozpoznane migotanie i trzepotanie przedsionków. W rozpoznaniu współlistniejącym stwierdzono ból w klatce piersiowej.

15.04.2016 r. wnioskodawca otrzymał skierowanie do Szpitala (...) na Oddział Chorób Wewnętrznych ze względu na rozpoznane migotanie i trzepotanie przedsionków.

Od 16.03.2016 r. do 21.03.2016 r. wnioskodawca przebywał w Szpitalu we W. na Oddziale Chorób Wewnętrznych. Wówczas rozpoznano u niego przetrwałe migotanie przedsionków – przywrócenie rytmu zatokowego.

Wnioskodawca obecnie jest pod stałą kontrolą lekarza kardiologa ze względu na występujące u niego nadciśnienie tętnicze oraz napadowe migotanie przedsionków. Jest leczony farmakologicznie.

Od 20.09.2017 r. do 22.09.2017 r. wnioskodawca przebywał w Regionalnym Ośrodku Kardiologii (...) w L. w Oddziale Kardiologicznym, gdzie 22.09.2017 r. został poddany zabiegowi krioablacji balonowej ujść żył płucnych.

Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w N. orzeczeniem z 27.06.2016 r. stwierdził, że stan zdrowia M. B. nie uzasadnia zaliczenia do stopnia niepełnosprawności. Wnioskodawca nigdy nie ubiegał się o rentę.

22.10.2018 r. M. B. otrzymał skierowanie od Centrum (...) we W. na badanie lekarza medycyny pracy, który w orzeczeniu z dnia 25.10.2018 r. stwierdził, że wnioskodawca wobec przeciwwskazań zdrowotnych jest niezdolny do wykonywania pracy na stanowisku pracownika gospodarczego (praca na poziomie O).

Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Zaskarżoną decyzją pozwany organ rentowy trafnie oceniając sytuację osobistą wnioskodawcy uznał, że nie zachodzą w jego przypadku przesłanki do umorzenia zadłużenia wobec funduszu alimentacyjnego.

Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Zaskarżoną decyzją pozwany organ rentowy trafnie oceniając sytuację osobistą wnioskodawcy uznał, że nie zachodzą w jego przypadku przesłanki do umorzenia zadłużenia wobec funduszu alimentacyjnego.

okoliczności znane sądowi z urzędu na podstawie akt sprawy o sygn. IV U

Wnioskiem z 11.02.2019 r. odwołujący się wystąpił o umorzenie należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego.

dowód: akta organu rentowego

Wnioskodawca nie pracuje zarobkowo, nie prowadzi żadnej formy działalności zarobkowej. Mieszka i gospodaruje sam. Pobiera zasiłek stały w wysokości 645 zł i zasiłek celowy w wysokości 350 zł. Ponosi opłaty miesięczne w wysokości 142 zł, za media w wysokości 165 zł, koszty leczenia w wysokości 207,19 zł. Nie ma innych zobowiązań pieniężnych. Nie jest właścicielem wartościowych ruchomości, praw majątkowych ani nieruchomości, nie posiada wierzytelności.

dowód: oświadczenie o stanie rodzinnym i majątkowym oraz sytuacji

materialnej, w aktach organu rentowego; oświadczenie o stanie

rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania, k. 28-30

akt sąd.; zeznania wnioskodawcy, k. 48v akt sąd.

Orzeczeniem z 25.01.2019 r. Powiatowy Zespół do sprawy Orzekania o Niepełnosprawności w N. postanowił zaliczyć wnioskodawcę do stopnia niepełnosprawności – umiarkowanego. Niepełnosprawność istnieje od 19.12.2013 r. Ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 11.12.2018 r. Orzeczenie wydano do 25.01.2022 r.

Wskazania dotyczące odpowiedniego zatrudnienia: według zaleceń lekarza medycyny pracy.

dowód: orzeczenie, w aktach organu rentowego

Decyzją z 18.04.2019 r. Burmistrz Miasta i Gminy W. przyznał wnioskodawcy pomoc w formie zasiłku stałego dla osoby samotnie gospodarującej od 01.04.2019 r. do 25.01.2022 r. w wysokości 645,00 zł miesięcznie do 31.12.2021 r. i 520,16 zł miesięcznie od 01.01.2022 r.

dowód: decyzja, k. 6-6v akt sąd.

Na mocy decyzji z 24.04.2019 r. wnioskodawca utracił status osoby bezrobotnej z dniem 18.04.2019 r.

dowód: decyzja, k. 7 akt sąd.

Sąd rozważył, co następuje.

Odwołanie okazało się niezasadne.

Przedmiotem sporu było ustalenie, czy zachodzą przesłanki umorzenia wnioskodawcy należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego z tytułu wypłaty świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz 5% opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu w łącznej kwocie 14 343,10 zł.

Zgodnie z art. 68 ust. 1 ustawy z 28.11.2003 r. o świadczeniach rodzinnych (j.t. Dz.U. z 2018 r., poz. 2220 ze zm.), w szczególnie uzasadnionych przypadkach związanych z sytuacją zdrowotną lub rodzinną osoby, przeciwko której prowadzona jest egzekucja alimentów, lub osoby zobowiązanej do zwrotu bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu likwidator może umorzyć, rozłożyć na raty lub odroczyć termin płatności należności likwidowanego funduszu z tytułu wypłaconych lub bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu.

Katalog okoliczności przesądzających o spełnieniu się przesłanek umorzenia należności nie został przez ustawodawcę ściśle określony, dlatego stwierdzenie ich zaistnienia musi być rozpatrywane indywidualnie dla każdego przypadku.

Dokonując takiej oceny, uwzględnić należy m.in. brak majątku i dochodów, z których możliwe byłoby zaspokojenie zaległości pieniężnych; wiek zobowiązanego; zdarzenia losowe w postaci choroby, niepełnosprawności; pozbawienie

zobowiązanego środków utrzymania w przypadku wyegzekwowania świadczeń – a wszystkie te okoliczności łącznie prowadzić powinny do stwierdzenia istnienia braku możliwości uregulowania długu na bieżąco i w przyszłości.

Umorzenie zaległych należności zastrzeżone jest dla sytuacji szczególnie drastycznych, gdy ze względu na wiek, stan zdrowia, inne względy społeczne oraz znikome źródło przychodów na utrzymanie, niemożliwe jest wywiązanie się ze zobowiązania wobec likwidowanego funduszu (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 31.05.2012 r., sygn. III AUa 340/12, LEX nr 1171365).

W orzecznictwie ugruntowane są poglądy, zgodnie z którymi nie wystarczy sam brak stałych dochodów i związana z tym trudna sytuacja materialna – takie okoliczności dotyczą bowiem wszystkich dłużników alimentacyjnych. Konieczna jest ocena, iż przy uwzględnieniu wieku, stanu rodzinnego, kwalifikacji zawodowych oraz rokowań zdrowotnych wnioskodawca nie będzie w stanie w przyszłości spłacać należności bez narażania siebie na pozbawienie możliwości zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych (tak np.: Sąd Apelacyjny w Lublinie, wyrok z 23.04.2015 r., sygn. III AUa 207/15, LEX nr 1683318).

Jednocześnie podniesiono, że za „szczególnie uzasadnione przypadki związane z sytuacją zdrowotną lub rodzinną zobowiązanego” należy uznać niezależne od zobowiązanego alimentacyjnie sytuacje losowe lub nadzwyczajne, które sprawiają, że nie jest on w stanie na bieżąco ani w dającej się przewidzieć perspektywie regulować obarczających go zaległości alimentacyjnych bez uszczerbku dla jego zdrowia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 12.11.2013 r., sygn. III AUa 254/13, LEX nr 1416041).

Także w najnowszym orzecznictwie podkreśla się, że do przyjęcia, iż zachodzi „szczególnie uzasadniony przypadek” pozwalający na umorzenie należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego nie wystarcza nawet ustalenie, że zobowiązany aktualnie nie posiada środków utrzymania, ale konieczna jest także ocena, iż przy uwzględnieniu jego wieku, stanu rodzinnego, kwalifikacji zawodowych oraz rokowań zdrowotnych nie będzie on w stanie również w przyszłości spłacać tych należności bez narażania siebie i swojej rodziny na pozbawienie możliwości zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych. Przesłanki do umorzenia należności na rzecz funduszu alimentacyjnego nie wyczerpuje również sam fakt, iż zadłużenie jest większe niż możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego do alimentacji, co prowadzi do niemożliwości zaspokojenia podstawowych jego potrzeb bytowych. Brak stałych dochodów i związana z tym trudna sytuacja materialna jest bowiem okolicznością dotyczącą wszystkich dłużników alimentacyjnych, gdyż uruchomienie funduszu alimentacyjnego następowało tylko wówczas, gdy dłużnik nie miał majątku ani dochodów podlegających egzekucji (wyrok SA w Szczecinie z 04.04.2019 r., sygn. akt III AUa 12/2019).

Niniejszy sąd podziela ww. poglądy orzecznictwa, stwierdzając, że wnioskodawca nie wykazał zajścia takiej sytuacji, która uzasadniałaby umorzenie należności funduszu alimentacyjnego w jego przypadku.

Wszelkie istotne okoliczności związane z sytuacją majątkową i życiową wnioskodawcy do 29.11.2018 r., tj. do daty wydania wyroku w sprawie o sygn. IV U 834/18, zostały ustalone przez Sąd Okręgowy w Zielonej Górze w prawomocnie zakończonych postępowaniach, w których sąd oddalił oba odwołania wnioskodawcy dotyczące decyzji odmawiających umorzenia należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego. W postępowaniu o sygn. akt IV U 834/18 kwota należności była taka sama, jak w niniejszej sprawie, tj. 14 343,10 zł.

Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

Zgodnie z art. 365 k.p.c. związanie wyrokiem sądu cywilnego oznacza brak możliwości zignorowania zarówno ustaleń faktycznych stanowiących bezpośrednio podstawę rozstrzygnięcia, jak i podstawy prawnej. Nie jest dopuszczalne odmienne ustalenie zaistnienia, przebiegu i oceny istotnych dla danego stosunku prawnego zdarzeń faktycznych w kolejnych procesach sądowych, chociażby przedmiot tych spraw się różnił. Mocą wiążącą objęte jest to, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia. Moc wiążącą uzyskuje bowiem rozstrzygnięcie o żądaniu w powiązaniu z jego podstawą faktyczną i w kolejnym postępowaniu sąd ma obowiązek przyjąć, że istotna z

punktu widzenia zasadności żądania kwestia kształtowała się tak, jak to zostało ustalone w prawomocnym wyroku. Związanie stron (oraz wyjątkowo innych osób), o którym mowa w art. 365 k.p.c. oznacza, że inne sądy są związane prejudycjalnie, czyli nie mogą dokonać odmiennej oceny prawnej roszczenia, niż zawarta w prejudykacie, ale także nie mogą dokonać odmiennych ustaleń faktycznych. Jest to tzw. pozytywny aspekt prawomocności materialnej. W rezultacie uprawomocnienia się takiego orzeczenia nikt nie może kwestionować nie tylko faktu jego istnienia, lecz także jego treści i to nawet bez względu na to, czy był, czy też nie był stroną postępowania zakończonego tym orzeczeniem (wyrok SA w Białymstoku z 08.08.2019 r., sygn. akt I AGa 47/2019).

Sąd w niniejszej sprawie związany jest zatem oceną sformułowaną w uzasadnieniach dwóch poprzednich wyroków, zreferowanych powyżej.

Wnioskodawca w dalszym ciągu – tak jak to było w sprawie o sygn. akt IV U 834/18 – utrzymuje się z zasiłków okresowych i celowych, wydaje podobne kwoty na mieszkanie, media, leki. Jest bezrobotny, nie prowadzi działalności zarobkowej. Oświadczył, że nie posiada wartościowych rzeczy ruchomych, nieruchomości ani praw majątkowych. Jak już wyjaśniono powyżej, sama zła sytuacja materialna i życiowa nie stanowi przesłanki umorzenia należności funduszu alimentacyjnego. Sytuacja ta nie uległa zmianie od czasu ostatniego wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy i wciąż aktualna pozostaje ocena dokonana przez ten sąd w cytowanych uzasadnieniach.

Dowody dotyczące okresu po wydaniu wyroku nie wnoszą do sprawy żadnych argumentów mogących doprowadzić do uwzględnienia stanowiska wnioskodawcy.

Jedyną nową okolicznością jest orzeczenie z 25.01.2019 r. o zaliczeniu wnioskodawcy do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Tyle że orzeczenie to nie świadczy o tym, że wnioskodawca nie jest w stanie podjąć pracy i uzyskiwać wynagrodzenia, pozwalającego na zwiększenie dochodów ponad kwoty otrzymywane w ramach zasiłków.

Niepełnosprawność nie jest tożsama z niezdolnością do pracy. Niepełnosprawność oznacza inną sytuację socjalną określonej osoby. W związku z niepełnosprawnością przysługują też inne świadczenia. Mają one na celu umożliwienie dalszej pracy osobie niepełnosprawnej oraz zapobieżenie jej społecznej alienacji. Stąd też w przypadku orzekania o niepełnosprawności obok oceny stanu zdolności do pracy uwzględnia się zdolność osoby do pełnienia ról społecznych, co nie odgrywa roli przy orzekaniu o niezdolności do pracy na gruncie ustawy emerytalnej (wyrok SA w Gdańsku z 26.10.2017 r., sygn. akt III AUa 596/17; wyrok SA w Katowicach z dnia 09.12.2016 r., sygn. akt III AUa 1851/16).

Każda osoba niezdolna do pracy jest osobą niepełnosprawną, choć nie każda osoba niepełnosprawna jest osobą niezdolną do pracy. Na gruncie obowiązującego prawa nie ma podstaw do utożsamiania niepełnosprawności i niezdolności do pracy i negowania istniejących między nimi różnic. Różnice występują zarówno w płaszczyźnie definicyjnej, jak i w zakresie orzekania o niepełnosprawności i niezdolności do pracy (wyrok SN z 11.03.2008 r., sygn. akt II UK 138/07). Niepełnosprawność nie jest odpowiednikiem niezdolności do pracy rozumianej jako utrata zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i brak rokowań co do odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (art. 12 ust. 1 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach), gdyż zdefiniowana została jako spowodowana naruszeniem sprawności organizmu niezdolność do wypełniania ról społecznych. Skutkiem niezdolności do wypełniania ról społecznych może być, ale nie musi, niezdolność do pracy (wyrok SN z dnia 17.02.2009 r., sygn. akt I UK 233/08).

W niniejszej sprawie dodatkowym potwierdzeniem zasadności powyższych poglądów jest wskazanie w orzeczeniu dotyczącym wnioskodawcy, że wnioskodawca może podjąć odpowiednie zatrudnienie według zaleceń lekarza medycyny pracy.

Jednorazowe uzyskanie orzeczenia lekarskiego o braku możliwości podjęcia zatrudnienia na stanowisku pracownika gospodarczego nie powinno stanowić przeszkody w dalszych próbach znalezienia pracy. Odwołujący się ma

wykształcenie zawodowe mechanika urządzeń i maszyn rolniczych, nie jest więc osobą pozbawioną jakichkolwiek kwalifikacji. Stan zdrowia – jak wyjaśniono powyżej – również nie świadczy o niezdolności do podjęcia zatrudnienia.

Wnioskodawca zakwestionował też wysokość należności, nie podając jednak żadnych merytorycznych argumentów ani dowodów na poparcie swojego stanowiska w tym zakresie. Stan zaległości ustalony przez ZUS pozostaje na takim samym poziomie, jak w sprawie o sygn. akt IV U 834/18. Inne wpłaty i egzekucje dotyczące wnioskodawcy nie mają wpływu na wysokość zadłużenia wskazaną w zaskarżonej decyzji. Dlatego wnioski dowodowe zawarte w piśmie z 05.07.2019 r. zostały oddalone, gdyż nie mają znaczenia dla sprawy.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzeczono jak w punkcie I sentencji.

W punkcie II orzeczono na podstawie § 4 ust. 1-3 w zw. z § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 03.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 68).